

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 3. An res per occultam compensationem accepta transeat Statim in
dominum accipientis, seu compensantis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

esse, non debetur poena, utpote quæ absque culpa deberi non potest.

344. Ad 3. Q. Medina citt. q. 11. inclinatur in partem negativam, videlicet res per compensationem occultam acceptas non transire Statim in dominium accipientis, seu compensantis, eò quòd antiquus dominus possit postea ejusmodi res extrahere de potestate cujuscumque, apud quem fuerint reportæ, easque tanquam suas sibi vindicare.

Contra verò Molina D. 691. in partem affirmativam propendit, cui ex parte favet Lugo l. c. Tum quia, cum compensatio illa licita sit & justa, atque à jure naturali permessa, eandem videtur vim in se, & in foro conscientia habere, ac si publica auctoritate esset facta. Tum quia ubicumque apprehenditur rei possessio, quæ vel domino careat, vel dominus non sit rationabiliter invitus, nihil deesse videtur, quominus fiat accipientis, siquidem perinde est ad effectum evitandæ malitiæ furti, dominum non esse rationabiliter invitum, ac si res domino careret: atqui quando Creditor non potest aliter suum debitum recuperare, non est, nec potest rationabiliter esse invitus, si ille sibi provideat, & compenset

ex bonis debitoris; cum per hoc dominus rei solum cogatur solvere, quod debet, & postulat justitia: ergo nihil impedit, ne Creditor fiat verè dominus rei acceptæ. Quod

Conf. si dominium rei per compensationem acceptæ perseveraret penes eum, cujus res erat ante compensationem, tunc sequeretur, quòd, si facta compensatione, res illa fortuito, & sine culpa illius periret, qui eam accepisset in suam, non periret compensanti, sed ei, cujus antea erat, eò quòd quando aliud jure non est Statutum, res pereat domino, seu illi, cujus erat: atque adeò posset consequenter ille, qui rem illam in compensationem justam accepit, facere de novo aliam iterum compensationem, & suum debitum exigere, quod nullus admittet, inquit Molina, utpote omninò absurdum: Unde

Ad fundamentum à Medina adductum respondet Molin. debitorem non posse rem illam postea apud Creditorem inventam sibi vindicare, si ipsi constet compensationem factam fuisse cum debitis conditionibus, ut sit licita. Quare si ea res propria auctoritate postea recuperare-

Bbb 2

raretur ab antiquo domino, vel ei per Judicis sententiam adjudicaretur, id fieret, quia præsumeretur facta esse illicitè, & injustè.

Sed expeditius, rectiusque responderi potest, dicendo, Creditorem per licitam occultam compensationem comparare sibi acceptæ rei dominium revocabile, & cum onere, ut quoties debitor vellet debitum suum solvere, posset rem ita acceptam recuperare, ut insinuat Lugo l. c. quia in tantum Creditor poterat rei acceptæ domi-

nium acquirere, in quantum debitor non erat irrationabiliter invitus, ut dictum est; debitor autem, licèt, dum non solvebat suum debitum, non posset rationabiliter repugnare compensationi, poterat tamen rationabiliter consentire cum hoc pacto, & onere; quia hoc modo & sibi, consulebat, & suo Creditori: ergo non potuit Creditor aliter dominium acquirere, nisi cum eo onere, & pacto, quod jam tunc inclusum videbatur ex rationabili voluntate debitoris.

